

Arrest

nr. 82 684 van 8 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 april 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VAN DEN BROECKE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 25 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 4 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 11 april 2011, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit betreffen de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.11.2009 werd ingediend door :

B.T. A. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deal ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 jun 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet Zoals algemeen bekend, werden daze instructies door de Read van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat 'de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt en die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (...J of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen". Niettegenstaande dat betrokkene inderdaad sinds 5 jaar ononderbroken in België verblijft (hij staat dit met diverse getuigenverklaringen) moeten wij na een grondige studie van het administratief dossier vaststellen dat betrokkene voor 18 maart 2008 en periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Hoe goed betrokkene verder ook geïntegreerd is in de Belgische samenleving (hij staat die met verschillende getuigenverklaringen, een bewijs van inschrijving in het huis van het Nederlands, bewijs van werkbereidheid, bewijs van deelname aan activiteiten) dit doet nets of aan de voorwaarde van een wettig verblijf of een geloofwaardige poging. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.”

De tweede bestreden beslissing, houdende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt als volgt gemotiveerd:

“Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art_ 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de redelijke termijn. Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Verzoeker, zoals alle andere personen zonder verblijfsvergunning beschikten exact over een termijn van 3 maand om hun verzoek voorzien van de nodige bewijsstukken aan de Dienst vreemdelingenzaken over te maken; Er mocht dan ook van de Dienst verwacht worden dat ze een beslissing namen binnen een redelijke termijn. Verzoeker diende zijn gemotiveerd verzoekschrift met al zijn stukken in op 24/11/2009. Verweerder nam pas een beslissing op 04/04/2011 of 16 maanden na het

indienen van het verzoekschrift. Een van de beginselen van behoorlijk bestuur nl het nemen van een beslissing binnen een redelijke termijn is dan ook duidelijk geschonden. Verweerder kan niet opwerpen dat de laattijdigheid van de behandeling te wijten was aan het groot aantal regularisatieaanvragen. Verweerder was of diende vooraf op de hoogte te zijn van het groot aantal aanvragen die de instructie voor gevolg zou hebben en diende hiervoor te voorzien in voldoende personeel. Zij kan zich als instelling vertrouwd met de regularisatieproblematiek niet beroepen op overmacht om haar laattijdige beslissing te verantwoorden. Het vereiste om een beslissing te nemen binnen een redelijke termijn wordt eveneens voorzien door het EVRM onder art 6 dat eenieder het recht geeft op een behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn. Dat verweerder duidelijk dit art 6 heeft geschonden, artikel dat rechtstreekse gelding in onze rechtsorde heeft. Dat doordat er geen beslissing werd genomen binnen een redelijke termijn, verzoeker mocht vermoeden en vermoedde dat zijn aanvraag zou goedgekeurd worden. Dat door het talmen van verweerder, verzoeker nu reeds 7 jaar ononderbroken in België verblijft (weerom anderhalf jaar langer door toedoen van verweerder) en een verwijdering enorm nadeel aan hem zal berokkenen daar hij in zijn land van herkomst geen enkele band meer heeft, zeker niet na verloop van 7 jaar. Verweerder heeft dan ook duidelijk een inbreuk gepleegd op de redelijke termijn vereiste en art 6 EVRM waardoor de bestreden beslissing nietig is.”

2.2. De Raad wijst erop dat er geen wetsbepaling is die een behandelingstermijn voorschrijft voor aanvragen ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het beoordelen van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen, moet *in concreto* gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak. Bij de beoordeling van de redelijke termijn dient rekening te worden gehouden met de mogelijkheid van het bestuur om over alle feitelijke gegevens, inlichtingen en adviezen te beschikken die het moet mogelijk maken met kennis van zaken te beslissen. Zowel de concrete gegevens van de zaak als de houding van de partijen worden betrokken in deze beoordeling.

Rekening houdend met het feit dat verzoeker de mogelijkheid had om aanvullingen in te dienen, dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht en beoordeeld en dat wordt aangenomen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een groot aantal aanvragen te behandelen heeft, gelet op de bijzondere regeling die zij had ingesteld voor aanvragen of aanvullingen ingediend tussen september 2009 en december 2009 kan een behandelingstermijn van 16 maanden niet als onredelijk lang worden beschouwd.

Verzoeker betoogt dat hij door het talmen van verweerder nu reeds zeven jaar ononderbroken in België verblijft en een verwijdering hem een enorm nadeel zal berokkenen, daar hij geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst. De Raad stelt vast dat het geenszins louter aan verweerder te wijten is dat verzoeker 7 jaar ononderbroken in België verblijft, nu de behandeling van zijn aanvraag geen 7 jaar maar 16 maanden in beslag heeft genomen. Tevens beperkt verzoeker zijn grief tot een blote bewering waar hij stelt geen enkele band meer te hebben met zijn land van herkomst. Verzoeker toont niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat enig recht op verblijf in hoofde van verzoeker zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

De schending van het beginsel van de redelijke termijn wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoeker de schending van artikel 6 van het EVRM inroept, wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidbeginsel. Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Dat de instructie inderdaad cumulatieve voorwaarden stelde en naast de ononderbroken verblijfsduur ook de vereiste stelde om voor 18 maart 2008 een poging te hebben ondernomen om een wettig verblijf in België te verkrijgen en ook eiste dat de vreemdeling bewijzen leverde van zijn lokale verankering in België. Dat verzoeker erin slaagde om zijn ononderbroken verblijf in België te bewijzen, dat hij er ook in

slaagde om zijn lokale verankering te bewijzen doch hij er niet in slaagde om te bewijzen dat hij voor 18/03/2008 reeds een aanvraag voor een wettig verblijf had ingediend. Dat de reden waarom verzoeker geen eerdere aanvraag had ingediend tot regularisatie te wijten was aan schrik, schrik om het land te moeten verlaten en onwetendheid, onwetendheid veroorzaakt door verweerder. Dat immers verweerder zelf in het verleden voortdurend dubbelzinnige en onduidelijke informatie heeft verspreid en dit nu gaat gebruiken tegen verzoeker. Dat verweerder zelf deels verantwoordelijk is voor het feit dat verzoeker niet eerder een eerste aanvraag tot regularisatie heeft ingediend. Dat immers voor de instructie definitief werd uitgevaardigd er reeds jaren voordien sprake was van een regularisatie die zou gebeuren op een grote schaal en die meerdere vreemdelingen zou toelaten om zich in België te vestigen, mits het nakomen van een reeks voorwaarden, dat er reeds maanden voor de instructie sprake was van een omzendbrief die er zou komen, een omzendbrief die dan ook door minister Turtelboom was uitgevaardigd en verzoeker aldus wachtte met de indiening van zijn aanvraag om gebruik te kunnen maken van deze lang beloofde regularisatiemaatregelen. Dat men nu als cumulatieve voorwaarde gaat stellen dat er een eerdere regularisatieaanvraag moet gebeurd zijn om te kunnen genieten van een de huidige uitzonderlijke regularisatie waar men hier voorheen nooit gewag heeft van gemaakt of nooit heeft gecommuniceerd naar de betrokkenen toe dat het van belang was om zo vlug mogelijk een aanvraag in te dienen tot regularisatie, zelfs al voldeed men niet aan de voorwaarden. Dat mensen zoals verzoeker nooit informatie kregen dat het van belang was om een regularisatieaanvraag in te dienen ook al zou deze negatief beoordeeld worden. Dat het vanzelfsprekend is dat iemand die weet dat hij niet aan de voorwaarden voldoet voor een regularisatie, er ook geen gaat indienen. Dat verzoeker niet kon voorzien dat een dergelijke aanvraag later een voorwaarde zou zijn voor de al dan niet regularisatie en dat men zonder vervulling van deze voorwaarde niet kon geregulariseerd worden, hoe lang men ook in België verblijft en hoe goed men hier ook geïntegreerd is. Dat indien verweerder van in den beginne duidelijkheid had geschapen, verzoeker veel eerder zijn eerste verzoek had ingediend. Verweerder heeft dan ook duidelijk een inbreuk gepleegd op het redelijkheidsbeginsel door de al dan niet regularisatie enkel en alleen te laten afhangen van deze eerdere aanvraag.”

2.4. Verzoekers argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop de instructie werd toegepast. Het hele betoog van verzoeker heeft tot doel een ruimere toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, waaronder het criterium 2.8.A te verkrijgen. Zo stelt verzoeker dat het kennelijk onredelijk is om de voorwaarde - een poging te hebben ondernomen tot het bekomen van een wettig verblijf voor 18 maart 2008 - strikt toe te passen, temeer verweerder in het verleden dubbelzinnige en onduidelijke informatie verspreidde.

Dienaangaande wordt op het volgende gewezen:

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...).”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van verzoeker inzake de schending van het redelijkheidsbeginsel, dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Verzoeker had en heeft als ieder ander mens recht op een familiaal en gezinsleven. Verzoeker verblijft momenteel reeds bijna 7 jaar ononderbroken in België. Het hoeft dan ook geen betoog dat hij in zijn land van herkomst geen sociaal leven meer heeft en dit ook niet meer zal kunnen opbouwen gelet op zijn jarenlange afwezigheid. Bovendien wonen al zijn bloedverwanten in België, zowel zijn broers als zusters als hun kinderen. Zowel zijn gezinsleven als zijn sociaal leven spelen zich af in België. Verweerder heeft door het lange talmen met een beslissing ervoor gezorgd dat de banden met het thuisland nog meer verwaterd zijn en dat verzoeker in België nog meer ingeburgerd is. Verzoeker terugsturen naar Marokko betekent hem terugsturen naar een land waar hij geen enkele binding meer heeft, waar hij geen vrienden heeft, geen familieleden; kortom niemand. Het terugsturen betekent dat hij

terecht komt in een vreemd land waar hij niet kan rekenen op iemand die hem opvangt en onderhoudt in afwachting van een betrekking, terwijl hij hier opvang heeft en vooruitzicht op een onmiddellijk tewerkstelling. Hem terugsturen betekent dat hij zijn sociaal leven hier en zijn gezinsleven moet opgeven. Betrokkene verwijderen van het grondgebied betekent dan ook na 7 jaar verblijf in België een schending van art 8 EVRM. Dat hierdoor de beslissing genomen door verweerder wel degelijk nietig is."

2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie. Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker kruiste in zijn aanvraag uitdrukkelijk aan dat hij wenste geregulariseerd te worden omwille van zijn ononderbroken verblijf en zijn duurzame lokale verankering. Verzoeker wees bij zijn gezinssamenstelling op zijn echtgenote en hun vier kinderen. Als bijlage voegde hij een kopie van zijn huwelijksakte, en als bewijs van zijn banden met België, een document dat zijn broers en zussen in België leven. Nergens uit de aanvraag blijkt dat verzoeker wenste geregulariseerd te worden omwille van zijn gezins- en familieleven in België.

Zelfs indien verzoekers gezinsleven met zijn echtgenote en kinderen wordt aangenomen, toont hij op geen enkele wijze aan dat hem op grond hiervan een verblijfsrecht zou moeten worden toegekend, nu verzoeker geenszins aantoonde dat deze gezinsleden een 'legaal verblijf' zouden genieten in België. Bovendien wijst de Raad erop dat er voor gezinshereniging specifieke procedures worden voorzien in de Vreemdelingenwet en dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker hier gebruik van heeft gemaakt.

Waar verzoeker wijst op het feit dat zijn broers en zussen in België wonen, stelt de Raad vast dat verzoeker als bewijs een handgeschreven briefje met namen en adressen voorlegt, waaruit geenszins een bloedband blijkt. Bovendien wijst de Raad erop dat, daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen broers en zussen. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de al dan niet financiële afhankelijkheid, de reële banden... . Noch bij het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, noch in zijn verzoekschrift heeft verzoeker enige nadere uitleg geven over het "gezinsleven" dat hij zou hebben met zijn broers en zussen. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat zijn band met zijn broers en zussen dermate hecht is dat er sprake kan zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat de beslissing

waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten artikel 8 van het EVRM schenden.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN